

Кішки

Кішки

891. 715

25-27

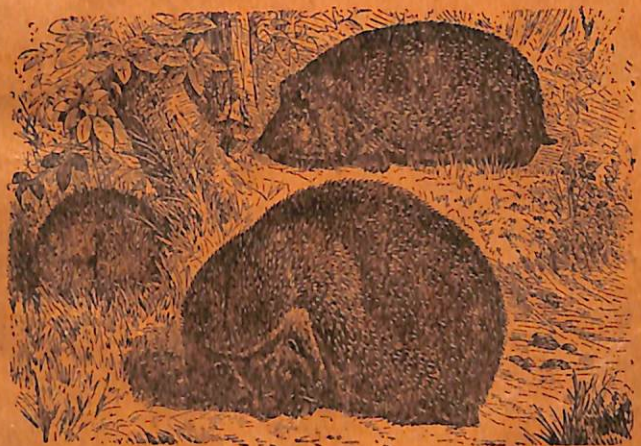
881.71 35
35-49

30 MAY 2011

Հրատարակութիւն «Ն Ի Է Ր Մ Օ Ն Ո Ւ Կ Ն Ե Ր Ի Ն»
ԸՏԿԵՐՈՒԹՅԱՆ № 23

ԵՒԳԵՆԻ ԵԼԱՉԻՉ

Փ Ը Ռ Թ Կ Ա Ն Ը

Թ Ի Ֆ Լ Ի Չ
Տպարան Ն. Ազանեանի, Պոլից. 7
1 9 1 4

8891.710.

ԵԻԳԵՆԻ ԵԼԱՉԻՉ

5-27

Uy

Փ Ը Ռ Թ Կ Ա Ն Ը

•••••

343

Թարգմ. Եփրեմ Սարգսեան

6674

Յանելրած «ՀԱՍԿԵՐ» ամսագրի

•••••

Թ Ի Ֆ Լ Ի Զ

Տպարան Ն. Աղանեանի, Պոլից. 7

1 9 1 4

05 .04. 2013

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՐԹԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐԱԼ ԿՈՄԻՏԵ

ՄԱՐԳՈՅԻՆ ԲՈՒՐՆԻ ԿՈՄԻՏԵ

Փ Ո թ Կ Ա Ն Ը

Պատմաժողովուրդի Երկրորդ Երկար Երկար Երկար

Մարգոն բուրն խաղաղությանը և անկախությանը հանդիմանում էր իր փոքրիկ ոգնուն: Ա՛խ, դա ինչ հրաշալի ոգնի էր: Այնքան լաւիկն էր, այնպէս սիրունիկ, ուղղակի անմահ: Նրա մասին պէտք է երկար պատմեմ. նրա հատը շատ քիչ կը ճարւի:

Մարգոյին բուրն անւանում էին—«Մեր մե՛ծ Մարգոն»: Հայրիկն ամեն առաւօտ կանչում էր.

—Ո՛ւր է իմ մե՛ծ Մարգոն:

Ճիշտ է, Մարգոն միայն վեց տարեկան էր, բայց նրա քուրիկ Նազիկը երկու տարեկան էլ չըկար: Ա՛յ, Նազիկը փոքրիկ է, պատրիկ, իսկ Մարգոն մե՛ծ է:

Ոգնու անունը «Փոթկան» էր: Նրան բռնել էին ամառը, անտառում և բերել Մարգոյի հայրիկին: Հայրիկն էլ գնել էր ոգնին և նւիրել Մարգոյին: Մարգոն շատ էր ուրախացել, էլ քէֆին քէֆ չէր հասնի: Նա թռչկոտում էր ոգնու շուրջը, ծիծաղում և ծափ տալիս: Մարգոն պատրաստ էր նոյնիսկ համբուրել ոգնուն, բայց էս

անպիտանը ծածկւած էր սուր-սուր փշերով և մինչև անգամ ձեռք տալ չէր կարելի:

Սկզբում, նոր գնած ժամանակ, ոգնին շատ փոքրիկ էր: Ոչ ոքի չէր ճանաչում և բոլորից վախենում էր: Հայրիկը դրեց նրան յատակի վրա Մարգօի առաջ: Ոգնին իսկոյն կուչ եկաւ, գնդի ձև ստացաւ: Մարգօն զարմացած նայում էր: Նա դեռ ևս չըզիտէր, որ ոգնու մէջքին, ծործորակին և կողերին աճում են ամուր ասեղներ:

Մարգօն յետոյ հայրիկից իմացաւ, թէ ինչո՞ւ ոգնիները գնդի ձև են ստանում: Չէ՞ որ ոգնին փոքր կենդանի է, նրան գայլերն ու աղւէսները կուտեն, ինչպէս ազատւի խեղճ անձարը նրանց ձեռքից: Ահա այդ պատճառով ոգնին գնդի ձև է ընդունում: Նրա փոքրիկ փորը, թաթերը և գլուխը ամբողջովին ծածկւում են. գունդը պատած է սուր-սուր ասեղներով: Դէ թող աղւէսը ուտի. նա էնպէս կը ծակի աղւէսին, որ կը մղկտացնի:

Ոգնին երկար ժամանակ պարկած էր յատակին, Մարգօի առաջ: Նա ոգնուն ձեռք տրւեց. օ, ինչպէս ծակեց: Յետոյ Մարգօն էս կենդանի գունդը ոտով շարժեց: Գունդը շուռ եկաւ. նոյնիսկ կարելի էր գլորել նրան:

—Հայրիկ, հայրիկ, լսի՞ր. այ, ինչպէս փոթկացնում է ոգնին: Լսում ես,—զարմացաւ Մարգօն:

Ամեն անգամ երբ նրա ասեղներին ձեռք էին տալիս, ոգնին փրկւածացնում էր: Նա կարծես թէ երգում էլ էր, փրշացնում...

Մարգօն շատ ուրախացաւ, երբ վերջապէս ոգնին բացւեց և վազեց յատակի վրա: Բայց աւելի ծիծաղելին այն էր, որ ոգնին վազում էր և միևնոյն ժամանակ քթով փրկւեցնում:

—Մայրիկ ջան, ինչպէս փրկւեցնում է,—ծիծաղում էր Մարգօն, ինչ արագ-արագ է վազում: Իսկ քթով միշտ փրկւեցնում է:

Այդպիսով ոգնուն անւանեցին Փրկկան:

Սկզբներում Փրկկանը միշտ թագնւում էր: Նա մարդուն չէր ճանաչում, նրանցից սաստիկ վախենում էր: Երբ նրան սեղանի կամ պահարանի տակից հանում էին, իսկոյն գնդի ձև էր ստանում: Փրկկանը վախենում էր թէ իրեն կը վնասեն, կամ նոյնիսկ կը սպանեն: Իրա համար էլ պաշտպանւում էր այնպէս, ինչպէս կարող էր. գնդի ձև էր ստանում և փրկւեցնում: Բոլոր ոգնիներն էլ փրկւեցնում են, երբ իրենց վտանգ է սպառնում: Նրանք դրանով վախեցնում են իրենց թշնամիներին՝ աղւէսներին, գայլերին և շներին:

Մեր փրկկանն էլ վախից մարդու վրա էլ էր փրկւեցնում:

Բայց Մարգօն, ի հարկէ, չէր վախենում նրանից և նոյն իսկ շատ էր սիրում: Նա սենեակի մի անկիւնում ոգնու համար մի ամա-

նով կաթ էր պատրաստել և ամանի կողքին էլ մսի կտորներ դրել:

Եւ սրբան ծիծաղելի էր ոգնին, երբ նա ուտում կամ խմում էր: Վազում էր կաթի պնակի մօտ, կանգ առնում. հոտոտում էր, քթով փչում, յետոյ սև դնչիկը ամանի մէջ կոխելով սկսում էր լակել: Նա կաթը լակում էր կառւի նման: Ուտելու ժամանակ Մարգօն կարող էր տեսնել նրա սուր ատամները և կարմիր լեզուն:

Կամ թէ չէ Փրօթկանը վաղելիս յանկարծ մի մսի կտոր էր տեսնում. նա ոչ թէ մօտե-

նում, այլ յարձակւում էր մսի վրա, թռչում էր նրա վրա, չանչերով բռնում և սկսում էր ուտել: Երևի ոգնին մտածում էր, թէ որդ է գտել, և աշխատում էր շուտ բռնել, որ չը փախչի: Փրօթկանին ոչ ոք չէր նեղացնում, բոլորն

էլ նրան սիրում էին և քաղցը բաներ տալիս: Այդ պատճառով էլ նա շուտով ընտելացաւ և մարդկանցից չէր վախենում: Նա այլևս չէր թագրնւում պահարանների տակ, կամ դնդի ձև առնում: Երբ ոգնուն ուզում էին կերակրել, մատով կամ ոտքով յատակին թխկացնում էին: Նա սովորել էր. շատ լաւ գիտէր, որ յատակին թխկացնում են, նշանակում է՝ կերակուր են բերել: Եւ թխկոցը լսելուն պէս արագ-արագ առաջ էր վազում:

Երբեմն Մարգօն իր սիրած ոգնուն չէր գտնում:

—Ո՞ւր է իմ Փրօթկանը, սուր է: Երևի բազմօցի տակ քնել է: Ձէ, չըկայ: Ո՞րտեղ ես թագրնւել, սիրունիկս:

Ձէ, որ չէ: Փրօթկանը չը կայ. էլ՝ ճար չը կայ պէտք է կանչել:

Մարգօն սկսում էր իր փոքրիկ մատներով յատակը թխկացնել. թ՛ըխկ-թ՛ըխկ, թ՛ըխկ-թ՛ըխկ:

Պահարանի տակից խըշ-խըշոց էր լսւում. այդ Փրօթկանի ձայնն էր: Ահա և նա դնչիկը դուրս է հանում. նայում է թէ ձայնը սրտեղից է գալիս: Իսկ Մարգօն յատակի վրա նըստած անընդհատ թխկացնում է, մինչև որ փոքրիկ գազանը վազում է նրա մօտ: Նրա համար միշտ էլ պատրաստ է համեղ կերակուրը—մի կտոր կոտլետ կամ միս:

Փրօթկանը միշտ էլ քաղցած էր լինում:

Միշտ յարձակուում էր կերակրել վրա: Եւ լըսուում էր նրա բերնի շրփ-շրփոցը: Այսպիսով ողնին բոլորովին ընտելացել, ընտանի էր դարձել. բայց ուտելիս նրա հետ կարելի էր ամեն ինչ անել:

Նրա սրածայր ասեղները դարսուում էին միմեանց վրա և կարելի էր նրան շոյել, բայց միայն գլխից դէպի պոչը: Իսկ եթէ ձեռքդ պոչից դէպի գլուխը քսէիր, ճ, ասեղները այնպէս կը ծակէին որ...

Ոգնին ուտում է, իսկ Մարգոն կողքին նստած նայում է և հետը խաղում: Նա ոգնուն փաղաքշում է, շոյում, ոտները շօշափում, բըռնում է նրա փոքրիկ սև պոչիկը: Էս պոչը էնքան ծիծաղելի է, Երբեմն էլ Մարգոն բռնում է ոգնու ետևի ոտներից և վեր բարձրացնում: Բայց ոչինչ. Փըռթկանը կանգնում է առջևի ոտների վրա և ուտում, կարծես թէ շտապում է: Ինչպիսի փափուկ, տաք փոր ունի Փըռթկանը, ինչ գեղեցիկ կուրծք: Կրծքի վրա ասեղները չը կային, այլ բըղի նման փափուկ մազեր: Երբեմն հայրիկն ասում էր.

—Մարգո, ինչո՞ւ ես չարչարում դրան. ինչո՞ւ ես այդպէս տրորում:

—Ոչինչ, հայրիկ, — պատասխանում էր Մարգոն ծիծաղելով, — ախրը ես կամաց եմ անում. չեմ ցաւացնում: Իսկ իմ Փըռթկանը շատ խելօքն է. նա թոյլ է տալիս իրեն հետ խաղայ: Այո՞:

Եւ նա կռանում էր իր սիրունիկի վրա քիչ էր մնում քեթը կայցնէր նրան ու նայում էր աչքերին:

—Չէ. իմ Փըռթկան, դու խելօքն ես, լաւիկն ես: Կարելի է քեզ մէջքի վրա շուռ տալ, հո՞, կարելի է:

Եւ թէպէտ և ոգնին չէր պատասխանում, Մարգոն վերցնում էր նրան իր պսակի թաթիկներով և արագ շուռ տալիս:

Ոգնին մէջքի վրա պարկած թափահարում էր չորս ոտիկները: Բայց նոյնիսկ համբերատար Փըռթկանը չէր ուզում այս դիրքով պարկած մնալ. նա գլուխը թափահարում էր, ոտքերը քուցին-քուցին անում և աշխատում էր շուտով շուռ գալ ու կանգնել:

Փոքրիկ Լուսիկն էլ ոգնուն շատ էր սիրում: Նա դեռ ևս խօսել չէր կարողանում և ոգնուն «Փի-Փի» էր ասում:

—Լուսիկ, ո՞ւր է Փըռթկանը, — հարցնում էր մայրիկը, — ո՞րտեղ է Փըռթկանը, հապա գտի՛ր նրան:

Լուսիկը հասկանում էր մայրիկի ասածը և սկսում էր որոնել: Սկսում էր սենեակի մէջ ման գալ, տոտիկներով թըփթըփացնել և սեղանի ու աթոռների տակը նայել: Ո՞ւր է ոգնին: Իսկ ինքը ինչ որ բան է բլբլացնում: Լուսիկի ասածը հասկանալ չի լինում, միայն իմացում

է «Ֆի-Ֆի» բառը: Նշանակում է խօսքը ոգնու մասին է:

Ահա Լուսիկը մօտենում է բազմօցին. յանկարծ այնտեղից լսում է. «՛նֆ, Ֆ՛ըր, Ֆի՛, Ֆ՛ըր»: Այդ ոգնին է: Նա քնած էր. սակայն նրան անհանգստացրին և տըթնացրին: Ոգնին նոյնիսկ վախեցաւ և քնաթաթախ սկսեց փրոթկացնել ու փշշացնել: Իսկ Լուսիկը խնդում է: Նա ձայնը լսեց, Փրոթկանին գտաւ. այսքանն էլ բաւական է և բարձր ծիծաղում է: Բայց վախենում է ձեռք տալ: Լաւ յիշում է, թէ մի անգամ ինչպէս ձեռքը ծակեց. այնպէս ցաւում էր:

Մի անգամ շատ ծիծաղեցին, երբ քեռի Գասպարը Փրոթկանին սեղանի վրա դրեց: Բոլորը ճաշի էին նստել, իսկ ոգնին վազվզում էր սենեակում: Նա երևի հոտից հասկացել էր, որ սենեակում միս կայ: Փրոթկանը պտտւում էր սեղանի տակ, քթով սրա նրան ոտները շօշափում, նոյնիսկ փորձեց ոտների վրայով բարձրանալ դէպի ծնկները: Ոգնին այդ անել կարողանում էր: Երբ հայրիկը նստում էր աթոռի վրա և ոտքերը մեկնում, Փրոթկանը ոտների վրայով հայրիկի ծնկներին էր բարձրանում: Նա այստեղ տաք-տաք քնում էր կամ ուտելու բան ստանում:

—Մարգօ, —ասաւ Գասպար քեռին ծիծաղելով, —այ՛ Մարգօ, ոգնիդ ոտս կծում է:

—Ո՛չ, քեռի, նա չի կծում, նա կծել չըզիտէ:

—Մարգօ, ոգնիդ բարձրացել է կօշիկներէս վրա և չանգոում է, նա ոտս կը կծի. օՖ, օՖ: Մարգօն քահ-քահ ծիծաղում էր, իսկ քեռի Գասպարը կռացաւ, բռնեց ոգնուն և դրեց սեղանի վրա:

—Քեռի Գասպար, —գոչեց Մարգօն:

—Ի՞նչ ես անում, Գասպար, —ծիծաղեց հայրիկը և հաճոյքով նայում էր նորեկ հիւրին:

Տարօրինակ հիւրը ոչ թէ սեղանի տակն էր, այլ վրան: Բոլորը զարմացել էին, բոլորը ծիծաղում էին, բոլորը հետաքրքրութեամբ նայում և սպասում էին, թէ ի՞նչ կանի ծակող գահանիկը:

Մենակ ինքը ոգնին ոչ վախենում էր, ոչ էլ զարմանում: Նա սեղանի վրա էլ սկսեց վազվզել այնպէս, ինչպէս գետնին: Փրոթկանն իրան շատ ազատ էր զգում:

Ամեն ինչ հոտոտեց, ամեն տեղ քիթը խոթեց: Ահա աղամանը, չէ, անուշ հոտ չի գալիս: Ոգնին մտաւ մէջը, մի բոպէում բոլոր աղը թափեց և փախաւ հեռացաւ:

—Դէ, դէ, —ասաց քեռին, —քեզ լաւ չես պահում. զգոյշ կաց:

—Օ՛յ, —գոռաց Մարգօն:

—էս էլ քեզ զգուշութիւն, —ծիծաղեց հայրիկը: Ոգնին քիթը խոթեց ջրի բաժակը և շուտ տւեց: Այդ արարքը նրան դուր եկաւ. նա սկսեց ջուրը լակել:

—Վերցրէք դրան սեղանի վրայից, — խնդրեց մայրիկը, բայց իր ծիծաղն էլ էր գալիս: — Միևնոյն է, սփռոցը թրջեց, աղը թափեց, ամեն ինչ իրար տւեց. ոչինչ. թող մի լաքէֆ անի:

Մարգօն հօ չափից դուրս ուրախացել էր. նրա ոգնին սեղանի վրա չարութիւններ է աւում և ոչինչ, թոյլ են տալիս: Գասպար քեռին խնդրեց և մայրիկը թոյլատրեց. հայրիկն էլ է ծիծաղում. ուրեմն կարելի է. Այ քեզ լաւ բան:

Իսկ ոգնին անում էր ինչ որ ցանկանում էր: Նա մօտեցաւ հացին, բայց չը կերաւ. Ոգնիները երբէք հաց կամ բոյսեր չեն ուտում: Հայրիկի ամանում ոսկորներ էին մնացել, այդ աւելի համեղ էր: Փռութկանը իսկոյն ամանի մէջ մտաւ և սկսեց ճաշել:

— Այ քեզ բարեկիրթ ոգնի, — քրքջում էր Մարգօն:

— Ինչո՞ւ ես ծիծաղում, — հարցրեց քեռին. — եթէ քեզ դնենք սեղանի վրա, դու աւելի մեծ անկարգութիւն կանես:

Ոգնին բացի մսից քաղցր բաներ էլ էր ուտում: Նա Մարգօի և Լուսիկի նման շատ էր սիրում շաքարեղէն և մարմելադ:

Մարգօն նրան միշտ քաղցր բանով էր հիւրասիրում, երբ ինքը մայրիկից որևէ բան ստանում էր: Նա Փռութկանի համար ոչինչ չէր խնա-

յում: Փռութկանը մարմելադը բռնում էր թաթիկներով և կրծում:

Փռութկանը ցերեկը անց էր կացնում մի տաբու փափուկ անկիւնում. այստեղ նա քնում էր և պէտք է ասել, որ երկար էր քնում:

Ազատութեան մէջ, անտառում ոգնիները համարեա թէ ամբողջ օրը քնում են խիտ թփուտաների մէջ շինած իրենց բնում: Իսկ գիշերները դուրս են դալիս, այս ու այն կողմ վազում ու կերակուր որոնում: Փռութկանն էլ գիշերները հանգիստ քնել չէր կարողանում: Երեկոյեան դէմ նա աւելի առոյգանում էր. իսկ երբ բոլորը քնում էին, նա սկսում էր վազվրզել սենեակներում:

Բայց Փռութկանը ամենից շատ չարչարում էր Փիսօին և միջատներին ոչնչացնում էր:

Մրանց նա որսում էր գիշերը: Դրա համար էլ Փռութկանին գիշերները խոհանոցում կամ մառանում էինք թողնում և միջատների հոգին հանում էր: Խոհարար Պօղոսը գովում էր ոգնուն:

— Այ թէ խելօք կենդանի է. շատ շնորհակալ եմ: Բոլորին բռնել է: Հիմի խոհանոցը կարգին մաքրւել է:

Մենք մի լաւ կատու ունէինք, անունը Փիսօ: Մրա հետ Փռութկանը միշտ կուռում էր. բայց ինչ կարող էր անել կատուն ծակող ոգնուն:

Երբեմն Փիսօն Փռութկանի միսը գողանում

էր, այդ բանը Փրոթկանին շատ էր բարկացնում և նա կատաղաբար յարձակում էր Փիսօի վրա: Բայց Փիսօն էլ չէր երկարացնում, իսկոյն փախչում էր: Փրոթկանը դրանով չէր բաւականացաւ, գնալ այգին, անտառը: Ել տանը նստել նստում. երբեմն ընկնում էր կատուի ետևից և իր շէր լինում:

Իսկ մի անգամ Փիսօի պոչից բռնեց և քաշեց: Ոչ ոք չը նկատեց, թէ ի՞նչպէս և ո՞ւր գնաց այնպէս քաշքշել սկսեց, որ Մարգօն հագիւ հագնաւ և խեղճ Փիսօին ազատեց:

Ահա թէ Մարգօն ի՞նչպիսի լաւ ոգնի ունէր: Փրոթկանը ամբողջ ձմեռը ներսն ապրեց: Ազատութեան մէջ, ձմեռը անտառում ոգնիները թաղում են թափւած տերևների մէջ և քնում մինչև գարուն:

Մարգօի Փրոթկանն ապրում էր տաք սենեակներում: Նա չէր տեսել և չը գիտէր, որ ձմեռը եկել է:

Երբ սենեակներում ցուրտ էր լինում, ոգնին համարեա թէ միշտ քնում էր, կամ շրջում էր տխուր և կիսաքուն: Իսկ երբ վառարանները վառում էին, սենեակները տաքացնում, մին էլ տեսար, Փրոթկանը էլի օրօրելով, ջարդելով ման է գալիս:

Այդ ձմեռը շատ երկար էր, բայց վերջապէս անցաւ: Տաք օրերն սկսեցին. գարունն եկաւ:

Արևն սկսեց սաստիկ այրել: Վառարաններն էլ չէին վառում. դուռ ու լուսամուտ բացարին:

Մարգօն ամբողջ օրերով դբօսնում էր այնտեղ, և ուսիկն էլ չէր նստում սենեակում: Բո-բայց Փիսօն էլ չէր երկարացնում, իսկոյն փախչում էր ցանկանում էին բաց օդի մէջ դուրս չուլ: Գնալ այգին, անտառը: Ել տանը նստել նստում:

Ահա հէնց այդ ժամանակ Փրոթկանը կո-կոխեց: Ոչ ոք չը նկատեց, թէ ի՞նչպէս և ո՞ւր գնաց նա: Տանը նրան որոնեցին բոլոր սենեակներում:

Մարգօն լալիս էր: Նա չէր ուզում հաւատալ որ իր սիրելի ոգնուն այլևս չի տեսնելու: Բայց ոգնին անհետ կորաւ և նրան ոչ մի կերպ չը կարողացան գտնել:

—Մարգօ ջան, սիրելիս, մի՛ լար,— մխիթարում էր նրան հայրիկը:— Ամառը քեզ համար մի ուրիշ ոգնի կը բռնենք:

—Ոչ, հայրիկ,— պատասխանում էր Մարգօն և արցունքները հոսում էին նրա սև-սև աչքերից,— հարկաւոր չէ: Ես ուրիշ ոգնի չեմ ուզում: Իմ Փրոթկանի նմանը էլ չի ձարւի. իսկ ուրիշը ես չեմ ուզում. պէտք չէ:

Մարգօն երկար ժամանակ չէր հանգստանում:

Բայց գարնանը այգում այնպէս ուրախ է, այնպէս լաւ: Եղանակն այնքան հրաշալի է, կանաչը այնչափ գեղեցիկ: Թռչուններն այնպէս հրաշալի են երգում: Եւ այնքան շատ թռչուններ կան:

Արցունքները չորացան. Մարգոի ախրո
թիւնն անցաւ: Աննման ոգնու, սիրուն Փըռ
կանի մասին մնաց միայն մի գեղեցիկ յիշողո
թիւն:

« Ազգային գրադարան

NL0390426

ՆՆՆՆ ՄԱՆՈՒԿՆԵՐԻՆ՝

ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Խմբագրութեամբ «ՀԱՍԿԵՐ» ամսագրի

1. Գաւտցուկ—Ամիրան Դարեջանիձէ, փոխ. Ա.թ. 25
2. Սէյրի—Դերձակի աշակերտը, վոշըւիլ . 10
3. Աղէն ու պուտուկը, Ոսկի ձկնիկ, Պսակ—
պսակ—պատկերադարդ հեքիաթներ . 10
4. Ս. Դոյլաչեան — Կապիկներ, բնագիտական
գրոյց . 10
5. Մարկ Տէն—Մահեան օղակը. պատմածք,
թարգմ. Մ. Թաւաքալեանի . 7
6. Կ. Ստանիկովիչ—Պատիկ նաւաստին. պատ-
մածք, թարգմ. Սիմակի . 5
7. Մարգար Աւետիսեան—Երեք խրատ. Պղնձէ
քաղաքի գրոյցներից . 20
8. Է. Սէտոն—Տումպոն—Վինիպեգի գալլը. պատ-
մածք հերոս կենդանիների կեանքից, թարգ.
Սիմակի . 20
9. Լ. Պրայս եւ Չ. Ջիլբերտ—Առասպելական հե-
րոսներ. թարգմ. Գ. Իփէկեան . 20
10. Ռուրէն Դաբրիէլեան—Ովկիանի թագաւորը.
Կէտի մասին, բնագիտական գրոյց . 10
11. Մարդակերի աղջիկն ու խորհրդաւոր վար-
պետը. Իտալական հեքիաթ. Ռուսերէնից
թարգմ. Յովհ. Թումանեան . 10
12. Խ. Բ. Բաբայեան—Նոր ընկերուհի, Մանկա-
կան պիէս, մէկ արարածով . 10
13. Գ. Մեսեան—Ոսկեպոզը, արեւելեան ասան-
դութիւն . 10
14. Փր. Փոկս—Մի ժամայ նախարարը,
պատմածք թարգմ. Ա.թ. Խնկոյեանի . 15
15. Զիպօն և Պիպօն . 25
16. Բ. Կիպլինգ—Կոտուկօ, պատմածք թարգմ.
Նիկ. Մարգսեան . 15
17. Դը-Ամիրչիս—Կարմիր մեխակ, պատմածք,
թարգմ. Բ. Վարդանեան . 8
18. Արարար—Թուխար մ. Կիպլինգի հաթ . 12
19. Սօֆիա Գալաչեան—Ա. Կիպլինգի հաթ . 10
20. Ռիդա—Տափաստանը . 10
21. Ս. Տէր-Աւետիսեան—Քերտուկները, Ան-
տառի գիւտը . 8
22. Ս. Ս.—Պատահական ընկերակից . 4
23. Նիքեմ Մարգսեան—Փր. Մարգսեանի . 4

8

3221

#